

ikke saa mange — have hjulpet en Arrestants Familie og paa mange Maader vejledet den. Jeg siger, at den danske Dommerstand er for hæderlig og for anset til, at en Mand som Sylow skal kunne tælles i dens Rækker. Jeg ved ogsaa, at saadan tænkes der af mange Dommere. En Dommer, en meget anset Mandovre i Jylland, opholdt sig i Rigsdagen forleden Dag. Han sagde til mig, uden at han forlangte, at jeg skulde bevare Diskretion: Naar jeg ikke er Medlem af Retsbetjentenes Forening, saa er det, fordi Sylow er Bestyrelsesmedlem i den, jeg finder det under min Værdighed som Dommer at være Medlem af en Forening, i hvis Bestyrelse Sylow sidder. Der ligger naturligvis ikke megen Vægt paa en saadan enkelt Udtalelse, men jeg skulde tro, at mange Dommere, ikke mindst i de sidste Dage, have følt det som en Krænkelser af Dommerstandens Værdighed, at denne Mand skulde opretholdes. Høje baade her i Salen og i Landstinget maa vide, at denne Sag er ikke sluttet, fordi de forlange den sluttet. Høje maa vide, at denne Sag ikke er en Udløber af Sporvejsstrejken, men at der Gang efter Gang vil blive stillet det samme ubønhørlige Krav til Statsmagtens Indehavere, til dem, der have Indflydelse, at de sørge for, at denne Mand kommer bort.

Da jeg havde Ordet om denne Sag, nævnede jeg ikke Enkeltheder med Hensyn til, hvorledes man i sin Tid var gaaet frem, men jeg omtalte i store Træk den Fremgangsmaade, som blev anvendt overfor Arrestanter. Hvis denne Sag skulde drages frem i alle sine Enkeltheder, vilde det tage flere Timer, og Tidspunktet vilde være yderst uheldigt. Jeg tør heller ikke regne med, at det vilde være muligt paa det nuværende Tidspunkt at samle Opmærksomheden om en Fremdragen af alle de Enkeltheder, der knytte sig til den Sylovske Kommissionsvirksomhed. Men jeg maa have Lov til at benytte nogle Minutters Tid til at redegøre for den Optræden, som Sylow og hans Betjente anvendte overfor arresterede, overfor formentlig uskyldige. Den 17. Februar 1896 anholdes i Odder en Mand, hans Hustru og deres lille Barn. Manden sigtes for Brandstiftelse, og man anholder Konen, fordi det formenes, at hun vil kunne give Oplysninger, der ere af Betydning for Retten. Efter nogle faa Dages Ophold i Odder føres hun til Aarhus og derefter til Randers, hvor hun sidder den længste Tid. Gang efter Gang kommer Hr. Sylovs Betjente ned i Arresten til hende. Først skælde de ud, bruge grove Ord, raabe og skrige til hende. Da de

mærke, at det ikke kan gøre videre Virkning, anvender man den modsatte Fremgangsmaade. Hun paastaar i en Skrivelse, hun har sendt afdøde Justitsminister Høgsbro, at Betjentene have været nærgaaende mod hende, de have klappet hende paa Skuldrene og Kinden og sagt: Der sker jo ikke nogen Ulykke for deres Mand, om De faar ham til at tilstaa, den Smule Straf, han faar, betyder ingen Verdens Ting! To Gange føres Hustruen med sit lille Barn op i Retten, og man holder Tordentaler til hende. Manden hentes op fra Arresten, men faar kun lige Lov til at se sin Hustru og Barnet og føres øjeblikkelig tilbage. Den 26. Marts løslades endelig hans Hustru med sit lille Barn efter store Lidelser. Manden faar intet at vide om, at hun og Barnet ere løsladte, han tror stadig, at de ere i Arresten. Og nu sker der dette, som forekommer mig at være den groveste, den utilbørligste Fremgangsmaade af Sylow og hans Betjente: man anbringer i Cellen op til den anholdtes, Blikkenslager Dalsgaards Celle en Kvinde med et lille Barn, der var sygt.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at det samme er meddelt i Gaar af Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Jacobsen). Det kunde maaske foranledige det ærede Medlem til at fatte sig kort om dette Emne.

Sabroe: Det skal jeg gerne. Jeg takker den højtærede Formand for den Velvillie, han har vist mig i den hidtil forløbne Del af Samlingen, og haaber, at jeg ikke skal forskertse den. Men det, som jeg vil nævne, har ikke været fremme: at efter at Konen og det lille Barn vare løsladte, blev der ført en fremmed Kvinde ind i Cellen ved Siden af. (*Stemmer:* Jo!). Ja, men der er Medlemmer nu til Stede, som ikke vare til Stede den Gang. Jeg har i særlig Grad beskæftiget mig med denne Sag, og jeg mener, at det er af stor Betydning, at dette Punkt kommer frem i al sin Tydelighed.

En lignende Fremgangsmaade har Kommissionsdommer Sylow og hans Betjente anvendt overfor andre Arrestanter. Det er altsaa ikke et isoleret Tilfælde, og Sylow kan ikke komme bort fra, at det er ham, der bærer Hovedansvaret for den grove og hensynsløse Behandling, som er anvendt overfor Arrestanterne. Og hvis den højtærede Justitsminister vil mene — og det mener han maaske efter hans Udtalelser forleden at dømme — at den her fremdragne Sag, der jo er 20—22 Aar